

ХРИСТИЯНСКА МИСЪЛ

ISSN 1310-8654

БРОЙ 4 ГОДИНА XVII 2008 г.

ЦЕНА 0,70 лв.

В БРОЯ

Ричард Кофън,
заместник-
президент на
издателската
асоциация
„Ривю енд Херълд“

ЗАГАДКАТА НА
„НЕИЗПЪЛНЕНАТА“
МОЛИТВА

Четете на стр. 4

Лий Стробъл -
съдебен журналист

МОЖЕ ЛИ
ДА Е МИТ
ВЪЗКРЕСЕНИЕТО
НА ХРИСТОС?

Четете на стр. 5

Христос възкресе!

Възкресението на Христос и нашият живот са неразделно свързани. Христос възкресе!

това е поздравът, с който много български християни ще се поздравят в полунощ на Великден. И ще отговорят: „Наистина възкресе!“.

Дали този поздрав е израз на дълбоката вяра във възкресението на Христос, или е просто част от една традиция?

Както в миналото, така и днес възкресението е най-странното и чудноватото учение в християнската вяра. Не само езичниците са се подигравали на подобна според Писанията, че бе погребан, че бе възкресен на третия ден според Писанията“ (ст. 3, 4).

Но колкото и невероятно да звучи, именно възкресението стои в центъра на християнството и го осмисля. Без възкресение не може да има евангелие - блага вест. В писмото си до Коринтската църква Апостол Павел описва благоверието (1 Коринтяни 15:1) като вяра в това, че „Христос умря за греховете ни според Писанията, че бе погребан, че бе възкресен на третия ден според Писанията“ (ст. 3, 4).

Точно в тази църква много рано се появяват хора, които отхвърлят идеята за възкресение на мъртвите. Те оспорват възкресението на Христос. Те поставят въпроса за смисъла на възкресението. Приемат само едната част от истината - „Христос възкръсна“, но не и другата, че „в Христос всички ще

оживеят“ (ст. 22). Не знаем каква е причината да отхвърлят възкресението на мъртвите. Възможно е да са повлияни от гръцкия дуализъм, според който злото се корени в материалния свят, а доброто - в духовния. В такъв случай възкресението на тялото изглежда абсурдно. Или пък са повлияни от някакво материалистично учение, според което всичко приключва със земния живот на човека.

Във всеки случай апостолът посреща подобен тип схващане с аргумента, че тези двете - възкресението на Христос и възкресението на мъртвите - са неразделно свързани: „Ако няма възкресение на мъртвите, то нито Христос е бил възкресен“ (ст. 13). Ако кажеш „Христос възкресе!“, трябва да приемеш, че и тези, които вярват в Него, ще бъдат възкресени.

Това е добрата новина на Великден. Тя именно дава съдържание на евангелието, определя неговата истинност, осигурява силата на вярата и обосновава християнската надежда.

Възкресението дава съдържание на християнската вяра

„Ако Христос не е бил възкресен, то празна е нашата проповед, празна е и вашата вяра“ (ст. 14).

Без възкресението евангелската проповед и вяра са празни, защото те се основа-

ват, от една страна, на старозаветните пророчества и учения за възкресението. Да отхвърлиш възкресението означава да разрушиш напълно старозаветната основа на християнството и да заграскаш Христовото учение, върху което всъщност е изградена християнската вяра.

От друга страна, отхвърлянето на възкресението нарушава целостта на Божия спасителен план. Според него Христос „бе предаден за прегрешенията ни и бе възкресен за оправданието ни“ (Римляни 4:25). Ние „бяхме примирени с Бога чрез смъртта на Сина Му“ и „ще се избавим чрез Неговия живот!“ (Римляни 5:10). И „ако сме се съединили с Него чрез смърт, подобна на Неговата, ще се съединим и чрез възкресение, подобно на Неговото“ (Римляни 6:5).

Смъртта и възкресението на Христос имат отношение към нашето пълно и окончателно спасение от греха и от смъртта. „Защото, ако вярваме, че Христос умря и възкръсна, така и починалите в Исус Бог ще приведе заедно с Него“ (1 Солунци 4:14).

Възкресението определя истинността на християнската вяра

„При това ние се намираме и лъжесвидетели Божи; защото свидетелствахме за Бога, че е възкресил Христос, Когото не е възкресил, ако е тъй, че мъртвите не се възкръсват“ (1 Коринтяни 15:15).

Ако няма възкресение на мъртвите, няма и възкресение на Христос. Оттук следва, че християнството е изградено върху една голяма лъжа.

Продължава на стр.8

Този великолепен молитвен дом се извисява в центъра на тексаското ранчо.

Уорън Джефс на полицейска снимка от момента на задържането си.

ПРОРОКЪТ Е В ЗАТВОРА, НО ДЕЛОТО МУ ПРОДЪЛЖАВА ДА ЖИВЕЕ

Полицията на американския щат Тексас проведе мащабна операция на територията на ранчо, принадлежащо на радикална мормонска секта - Фундаменталистка църква на светиите на Исус Христос от последните дни. За тази религиозна организация е известно, че членовете й практикуват встъпване в брак с непълнолетни. Повод за въпросните проверки е съобщение за поредния такъв случай.

По данни на информационните агенции на 8 април полицията е извършила проверка във ферма, разположена до градчето Елдорадо, на четири хиляди километра югозападно от Далас. Органите на реда започнали да извеждат постепенно хората, намиращи се там. Отначало съобщенията бяха за 52 момичета на възраст от 6 месеца до 17 години, а след това - за 137. По-късно се изясни, че се евакуират също момчета и възрастни хора. В крайна сметка от територията на фермата са изведени 416 деца, облечени в еднакви дрехи.

Никой обаче не знае точно колко хора общо са се намидали в ранчото. Полициите продължават да изследват имота, купен от мормоните преди около четири години. Площта на фермата е около 769 хектара, а територията ѝ се охранява от хора, въоръжени по последна дума на техниката.

Впрочем няма съобщения, че мормоните са оказали съпротива. По данни на медиите те са се подчинявали на заповедите на властите и като цяло са се държали мирно.

Повод за тази мащабна акция

ето е съобщил анонимният източник. Възможно е то да се намира сред жените, изведени от територията на фермата.

Колкото до предполагаемия насилник, преди време беше издадена заповед за арестуването на 50-годишния

дени от полицията, също не е ясен. Засега никой не е арестуван, нито са повдигнати никакви обвинения срещу тях. Безпокойството на властите обаче е напълно обяснимо. Най-вече, защото става дума за радикална секта, отделила се от църквата на мормоните.

Полицейската акция в ранчото „Сион“ в Елдорадо, Тексас, показа пред света запомнящи се образи. 416 деца, облечени в странно еднакви хасени дрехи, гледащи объркано на раздяла доскоросния си дом и очаквайки с уплах сблъсъка със секуларизирания свят, от който винаги са били учени да се боят. Всички те пееха религиозни химни докато автобусите ги отвеждаха заедно със 139 възрастни жени от ранчото на Фундаменталистката църква на светиите на Исус Христос от последните дни.

Сега същото това светско общество ще трябва да реши как да се справи с бъдещето на всички тези момчета и момичета, които станаха част от разразилия се скандал за сексуално посегателство срещу тях. За частите вече повече от 350 адвокати изявиха своето желание да предоставят услугите си пробно в защита на децата.

Властите твърдо заявиха, че всичките деца в ранчото трябва да бъдат преместени, тъй като са изложени на опасностите от сексуално, физическо и психическо посегателство от страна на членовете на полигамната мормонска секта.

Според някои от специалистите чувството за принадлежност на много от тези деца към религиозната общност, в която са родени, е вече твърдо изградено. Д-р Брус Пери, който завежда института за лечение на

детски травми и е работил с децата, оцелели от драмата със загиналите последователи на „Клонка Давидова“ в Уейко преди петнайсет години, твърди, че някои от децата от ранчото ще напуснат църквата, но много от тях след време ще се върнат. Точно същото се е случило и с децата от „Клонка Давидова“. По един особен начин, според д-р Пери, тези деца притежават „чудесни качества - разбират околните, уважават възрастните и са изключително мили“. Същите тези деца обаче са били научени да вярват, че светът е изпълнен единствено със сатанински сили - в лицето на филми, музика и игри - и за жалост вероятно в приемните семейства ще си кажат: „Родителите ми бяха прави“. По един особен начин характеристиките на съвременното общество ще подчертаят правотата на някои от позициите на затвореното мормонско общество. Държавата не бива да се меси в това с какво и как трябва да са облечени гражданите ѝ. Това, което обаче с твърдост трябва да заяви, е, че възрастни не могат да правят секс с 12-годишни деца. Психологът от мормонския щат Юта д-р Лари Бийл, работил нееднократно с жени и деца, излезли във полигамни общества, твърди, „въз основа на досегашния опит с деца, напуснали силно контролирана социална среда: времето те постепенно ще се научат да се наслаждават на свободата си“. По сп.TIME

стана анонимно съобщение, според което във фермата, принадлежаща на фундаменталистите, се намира 16-годишно момиче. То било бракосъчетано насилно с 50-годишен мъж. По данни на анонимния източник непълнолетната, която имала осеммесечно бебе, била подложена на насилие от страна на съпруга си. Въпреки активните издирвания, продължили няколко дни, властите на щата признават, че засега не са успели да открият момичето, за ко-

Дейл Евънс Барлоу, за когото се смята, че е женен за 16-годишното момиче и е баща на детето му. Местонахождението му не е известно. За Дейл Барлоу се знае, че в миналото е бил обвинен в сексуално насилие на дете. След този случай мъжът се намира в изпитателен срок. Известно е още, че Барлоу е син на бившия кмет на Колорадо Сити, щата Аризона. Този град се смята за една от крепостите на фундаменталистката църква.

Впрочем статутът на хората, изве-

Като цяло тази религиозна организация е напълно легална в САЩ, има множество последователи, включително и сред известни и влиятелни хора, например бившия кандидат-президент Мит Ромни. Фундаменталистката църква на Исус Христос и светиите от последните дни обаче има твърде лоша репутация.

За последователите на това движение е известно, че практикуват многоженство, а браковете с непълнолетни момичета не са забранени. Фактът, че подобни твърдения не са клевети на недоброжелатели, стана очевиден след съдебния процес срещу лидера на Фундаменталистката църква Уорън Джефс. През ноември 2007 г. съдът в щата Юта го призна за виновен за съучастие в изнасилване на непълнолетна.

Предвид досегашните разкрития с голяма сигурност може да се предположи, че сред непълнолетните, изведени от пределите на тексаската ферма, ще се намерят жертви на странни обичаи, практикувани в сектата. С децата работят представители на социалните служби. По предварителни данни те са установили, че най-малко 18 момичета са били подложени на насилие или са се намидали в условия, когато са ги заплашвали с насилие. ХМ

Визитата на Бенедикт XVI бележи сближаване между Ватикана и САЩ

Преди три години, в последните седмици от живота на папа Йоан Павел II, дипломатическата служба на Ватикана положи сериозни усилия да дистанцира Католическата църква от американската външна политика, за да предпази християните в много мюсюлмански земи от това да бъдат под общ знаменател с администрацията на Буш. Но с пристигането на неговия приемник Бенедикт XVI на петдневна официална визита

Видимо доволен, папата поздравява събралите се при пристигането му в САЩ.

в САЩ, пропастта между Ватикана и Америка изглежда до голяма степен преодоляна, пише в онлайн изданието си британското списание „Икономист“ по повод папската визита в САЩ в средата на април.

Притесненията на Ватикана, че християни от Близкия изток могат да платят висока цена за грешките в американската политика, се оправдаха. Малкото останали християни в Ирак страдат жестоко от вътрешните междуособици и кланета в страната. Но надигането на милитаризирания ислям в много части на света явно е подтикнал към сближаване ватиканските консервативни теолози и американските политически консерватори.

Така че папа Бенедикт XVI получи топло посрещане от Джордж Буш и от значителна част на американското общество, включително и от много некаатолици. Американският президент оказа рядка чест, като отиде до военновъздушната база „Андрюс“ в Мериленд и посрещна лично папата на пистата, за да го отведе в Белия дом. Буш може би е изчислил, че близостта му с уважавана личност, изповядваща консервативни ценности, може да повиши неговата популярност, отбелязва „Икономист“.

Сред интелектуалните консервативни кръгове в САЩ днес посланието на папата, че вярата и разумът, могат да бъдат помирили се приема изключително добре. Много консерватори, които не са католици - от протестанти евангелисти до нерелигиозни евреи - желаят да преразгледат идеологическите си различия с Бенедикт XVI и го признават като съмишленик в битката срещу двойната заплаха от милитаризирания ислям и разновидностите на либерализма.

Папата може да срещне трудности със значителна част от либерално настроените католици, които очакват да видят от Ватикана по-разкрепостена позиция по отношение на теми като контрацепцията и безбрачието на свещениците. Според европейските стандарти американският католицизъм е жизнен и процъфтяващ, с близо 64 милиона последователи, една трета от които редовно посещават църковна служба. Около 40% от американските католици са с испански произход. Идеологически американският католицизъм е почти толкова разнообразен, колкото самата Америка.

Жизнеността на американския католицизъм обаче е в рязък контраст с тежките институционални и финансови проблеми, в които църквата изпадна след избухналия скандал за сексуални посегателства срещу деца през 2002 г. Днес най-лошото може и да е отминало от гледна точка на засегнатата репутация на духовенството. Едно от последните социологически проучвания показва, че 72% от американските католици държат на своите епископи, при 53% през май 2002 г.

В същото време скандалите от 2002 г. с католически свещеници, уличени в педофилия, принудиха римокатолическите диоцези да изплатят обезщетения с общ размер над два милиарда долара. Това е причината и да спадне броят на студентите в духовните училища.

По време на това свое първо посещение в САЩ папата ще отслужи литургии на бейзболни стадиони в Ню Йорк и във Вашингтон и ще отпрати молитви на мястото на кулите близнази в Ню Йорк, разрушени при терористичните атаки на 11 септември 2001 г. Тази изява на Бенедикт XVI ще бъде индикатор доколко той има желание да приеме горещата покана на консервативна Америка да стане морален световен лидер.

По сп. Economist

„Тревата винаги е по-зелена от другата страна на оградата.“ Звучи ли ви познато?

кради, не лъжи и т. н.), десетата набляга на нашите мотиви - защо правим това, което правим. Насочена е към нашия начин на мислене, а не към действията ни. А това как мислим показва състоянието на сърцата ни.

Какво лошо има в пожелаването

Когато пожелаваши, нараняваш себе си. Да завидиш на нечий живот

тази къща дом.

Промяната настъпи от едно мисионерско пътуване на съпруга ми до Индонезия след цунамито през 2004 г. Той донесе много снимки на хора, загубили домовете си. На някои от тях видях семейства, стоящи пред гол пръстен под единственото, останало от къщата им. Други бяха забили флагче на мястото, където знаеха, че е бил домът им, декларирайки по

животът ми.

Всъщност нямаме нужда от повечето от нещата, които пожелаваме. Просто ги искаме и понякога объркваме желанията с нуждите. Но Бог знае разликата и е необходимо да се доверяваме на грижата Му за нас. Той не е обещал да се грижи за нашите желания. Но ни е дал уверението, че ще се грижи за нашите нужди: „А моят Бог ще снабди всяка ваша

НЕ ПОЖЕЛАВАЙ!

- това може да направи твоят да изглежда печален поради сравняването. Започваш да живееш по начин, който наричам „само ако“. „Само ако имах просторна къща като тяхната!“ „Само ако партньорът ми беше винаги толкова мил с мен!“ „Само ако децата ни, които заслужават повече от другите тази награда, я бяха спечелили!“ Докато се усетите, фокусът ще се премести върху това, което нямате, и колко сте нещастни с живота, който реално имате.

Пожелаването може да нарани и другите хора. Ако му позволим да излезе извън контрол, може да доведе до това да си вземем, каквото желаем, по неморален или незаконен начин. Пожелаването на чужд съпруг или съпруга може да доведе до прелюбодеяние и разбиване на семейството; пожелаването на уребата в празна кола може да доведе до кражба; пожелаването на притежанието на приятел може да доведе до край на приятелството. Но когато се научим да сме доволни от това, което имаме, спираме тези мисли, преди да са се превърнали в лоши действия.

Моят урок по доволство

Имаше време, когато се мъчех да бъда доволна от нашата къща. Проблемът беше малък. Осемдесет квадратни метра малък! Когато изглеждаше, че ще живея там за дълго, можех да си избира как да направя. Можех да пожелаю нова, просторна къща - като на някои от приятелите ни; но можех да избира да съм доволна и да направя от

този начин единствено собствеността на земята. Когато гледах снимките, се почувствах виновна. Нашият малък уютен и весел дом си беше съвсем наред. Така Бог ми помогна да направя по-добрия избор - да съм доволна. Не искам един ден да погледна назад към времето, прекарано тук, и да открия, че съм пропиляла години, в които съм можела да имам прекрасни семейни спомени.

Лекарството

В десетата заповед Бог повелява да контролираме ума си - това тайно място, където единствено ние можем да знаем какво има. Но това не е само проблем на ума - пожелаването е проблем и на сърцето. В сърцето има празнота, която се нуждае от запълване. И ние се опитваме да я запълним с неща, за които мислим, че ще ни направят щастливи.

Лекарството се състои в това да пълним сърцата си с правилните неща: с приятелството на Исус и с надеждата за Небето. Исус казва: „Не си събирайте съкровища на земята, където молец и ръжда ги разяждат и където крадци подкопават и крадат. А си събирайте съкровища на небето (...) защото, където е съкровището ти, там ще бъде и сърцето ти“ (Матей 6:19-21). С Исус ще ни е по-лесно да сме доволни от това, което имаме; защото ще знаем, че това, което наистина има значение в този живот, е животът, който отива.

Открих, че колкото повече се доверявам на Бога, с толкова повече доволство е изпълнен

нужда според Своето богатство в слава в Христос Исус“ (Филипийци 4:19).

Ползите от доволството

Да си доволен от живота си - това носи полза на всеки. Първо на теб! Позволява ти да даваш - не да вземаш. Завистливите хора не познават радостта от даването. Доволните хора я преживяват. Те разбират какво е имал предвид Исус, когато е казал: „По-блажено е да дава човек, отколкото да получава“ (Деяния 20:35).

Второ, животът в доволство има полза и за останалите, както е обяснено в Римляни 13:9,10. Казва се, че заповедта да не се пожелава е обобщена с думите: „Да обичаш ближния си както себе си“. А според Исус всеки е твой ближък - не само съседът ти.

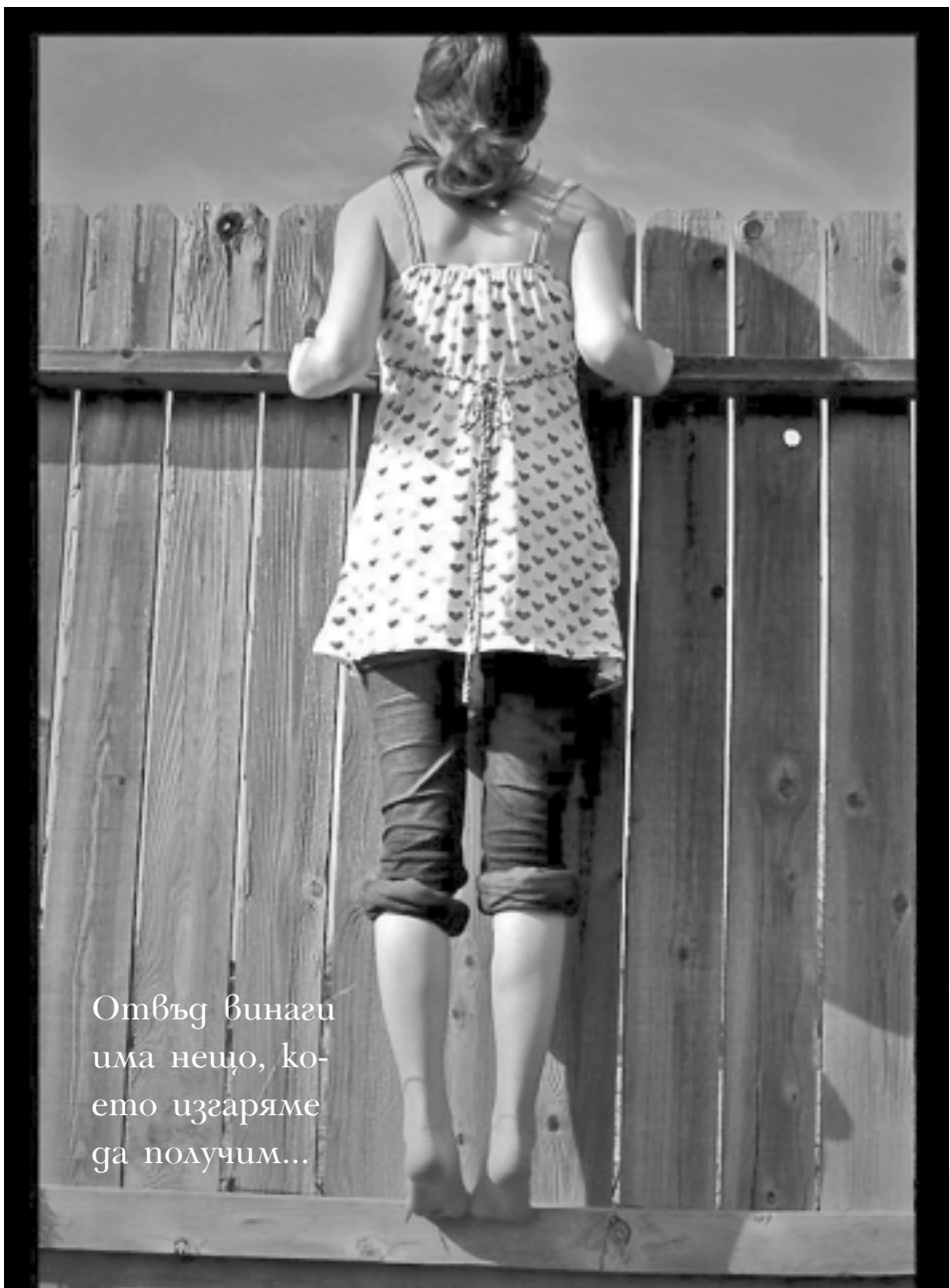
Твоят избор

Бог е дал заповедта „Не пожелавай“, но изборът е наш. Можем да изберем дали да пожелаваме, или да живеем доволни. Нека изберем доволството! Нека не губим и един-единствен ден в завист и напразни желания!

Един ден всички земни притежания ще изчезнат. И всъщност единственото място, където тревата наистина е по-зелена от нашата, е небето.

„Каквото око не е видяло и ухо не е чуло, и на човешко сърце не е идвало, всичко това е приготвил Бог за тези, които Го обичат“ (1 Коринтияни 2:9). Ето нещо, което да желаем!

Сп. Signs of the Times

Отвъд винаги има нещо, което изгаряме да получим...

10-та заповед

Майка ми разказа наскоро, че когато била тийнейджърка, много искала някаква модерна тениска, която всички популярни момичета носели. Толкова я желала, че не можела да мисли за нищо друго. Когато накрая се добрала до една, тя я облякла и гордо се появила в училище - само за да види, че съученичката ѝ на задния чин била като болна. Познайте какво се случило. Това, което мислела, че абсолютно трябва да притежава, свършило в кофата за боклук.

Десетата заповед

Бог е знаел, че ще ни бъде трудно да сме доволни от това, което имаме. Затова за десета и последна заповед Той е избрал тази: „Не пожелавай къщата на ближния си, не пожелавай жената на ближния си, нито слугата му, нито слугинята му, нито вола му, нито осела му, нито каквото и да е притежание на ближния ти“ (Изход 20:17).

Какво точно означава пожелаването? Просто казано - да видиш нещо, което принадлежи на друг, и да се почувстваш недоволен и засегнат, че не е твое.

Тази заповед изпълва по уникален начин от останалите девет. Докато те са ориентирани по-скоро към поведението (не прелюбодействай, не

Седмгодишните

Кърт и Кент прекараха известно време в безделие на едно лагерно събрание и се спуснаха по хълма към близката гора. Замерваха се с шишарки, беряха папрати и пускаха "надбягващи се" клонки в потока.

Уморени от тези лудории, решиха, че това е най-доброто време за кръщение. Кърт щеше да кръсти Кент в потока и Кент щеше да му върне услугата. Махнаха си дънките и ризите и продължиха с кръщението. Да се напъхат отново в дрехите си беше преизвикателство, но се справиха.

Когато стигнаха до края на гората, момчетата решиха да се помолят.

В края на краищата не трябваше ли новокръстените да бъдат хора на молитвата? В тази молитва, решиха те, трябва да поискат нещо специално. Щяха да помолят Бога да убие следващия човек, който се хване за парапета на стълбите, водещи към долината. Всеки от тях се помоли и след това застинаха в очакване. Ето че възврас-

ната госпожа Браун започна да се спуска по стълбите. Разтревожени, Кърт и Кент извикаха с цялата си сила: "Не докосвайте парапета!"

Госпожа Браун погледна към тях с учудване, хвана се за парапета и... стигна здрава и читава долу. Момчетата гледаха ужасени. Тя със сигурност щеше да загине всеки момент. Но не загина. И двамата, много объркани, се прибраха в палатките си. Защо Бог не бе отговорил на молитвите им?

Господин Кърт Уилямс, който разказа тази история в минутите, предназначени за децата, попита в края: "Момчета и момичета, отговорил ли е Бог на молитвите на Кърт и Кент?"

Децата казаха в хор: "Не". Но разказвачът на историята не се съгласи.

"Разбира се, че е отговорил - каза той. - Понякога Бог казва „да“, понякога „не“. А понякога казва: „Почакай“. Децата го гледаха объркани, докато се връщаха по местата си. И аз не ги обвинявам! Мисля, че те дадоха правилния отговор, а не разказвачът.

в Божествения "захарен Тамко", който просто не може да каже не.

Проблемът обаче е в това, че Божият отговор на нашите прошения (както и на много от духовни въпроси) се дава по сетивен път. За да говорим по интелигентен начин за изпълнената молитва, молбата и отговорът трябва да са свързани тясно в причинно-следствена връзка, а не само да са в хронологическа последователност. Мисленето на някои християни често е подобно на това на разказвача от историята, с която започнахме. То е подвеждащо. Те правят Бога несправедлив, като придават на молитвата незначителна стойност. Може би една библийска история би ни помогнала да изясня по-добре гледната си точка.

Илия и Ахав

След три години и половина суша Илия казва на Ахав: "Съберете лодете от целия Израил да ме посрецинат на планината Кармил" (3 Царе 18:19), за да се сложи край на сблъсъка между Ваал и Йехова.

Илия нарежда да се направят двесте олтара и да се приготвят за жертвоприношение двесте бика. Предлага да бъдат призовани и Ваал, и Йехова. "Богът, който отговори чрез огън - той е бог" (стих 24).

Цяла сутрин вааловите пророци танцуват, пеят и порязват телата си, молейки се: "О, Ваал, отговори ни!" (стих 26). Следобед Илия им се присмива сред тишината, с която тихомолко божество им "отговаря": "Викайте по-високо! Той със сигурност е бог!" (стих 24).

Забележете трикратното възхвонено наблюдение на разказвача: "Но нямаше отговор (1), никой не отговори (2) и никой не обърна внимание (3)" (стих 29).

В часа на вечерната жертва, определен от Йехова, идва рег на пророк Илия. Преди да Го помолит да отговори на молитвата му, той нарежда и жертвеното меле, и олтарът, и изкопът около него - всичко да бъде далято три пъти с вода. След това се обръща към Бога с кратка, но съдържателна молитва: "Отговори ми, о, Господи, отговори ми!" (стих 37).

И Йехова изпраща огън, който "изгори всеузарянето, гървата, камъните и пръстта и облиза водата, която беше в изкопа" (стих 38). Това е може би най-граматичният отговор на молитва в цялото Писание. Това, което става - отговорът на молитвата, - кореспондира директно с молбата на пророка.

Ако трябва да се съгласим с Кърт Уилямс, че Бог винаги отговаря на молитвата, като понякога казва да, но също и не или *Почакай*, тогава трябва по необходимост да приемем, че Ваал също е отговорил. Той не е бил "зает", "дълбоко замислен" или "заспал". По-скоро отговорът му е бил просто не и Илия е прибрзал с твърдението си, че Ваал е безпомощно, измислено божество.

Никой обаче не би намерил логиката на такава теологичната позиция за приемлива. Нито бихме вярвали, че възхвоненият писател е бил в грешка, когато е казал: "Нямаше отговор; никой не отговори" (стих 26; стих 29).

Според мен, ако Бог наистина отговаря на отправена към Него молитва, бихме разполагали с обективен начин да знаем, че това е така. Книгата на Роджър Морно за изпълнените молитви би била просто провал, ако в края на всеки случай той възкликваше: "Слава на Бога! Още една отговорена молитва! Бог каза "Не"! Никой от нас не би намерил подобна книга за удовлетворителна.

Популярната теология, изразена чрез историята за деца на Сали Уонг, е проблематична, защото, каквото и да става (или да не става), всичко би могло да бъде изключено и таксувано за отговор на молитва. Истина е, разбира се, че понякога не различаваме - поне в началото - неочаквания начин, по който Бог може да ни отговори. Едва по-късно успяваме да видим, че Той е отговорил просто по изненадващ начин - такъв, какъвто никога не сме мислили, че би използвал.

Та нали, ако вярваме, че молитвата наистина променя нещата, тогава трябва да имаме доказателства за тази вяра - специфични и недвусмислени. Ето защо много християни си правят молитвен дневник - записват определена молба и датата, на която са я отправили. По-късно вписват и датата, когато молбата е срещнала специфичния си и удостоверим отговор. Такива молитвени дневници помагат на вярата ни да узрасне.

Ето защо писателят от 3 Царе е могъл да каже, че Ваал не е отговорил на молитвите на 450-те пророци на планината Кармил, докато Йехова е отговорил на молитвата на Своя пророк. Имало е емпирично доказателство, че Илия е получил това, за което се е молил.

Няма данни, идващи по сетивен път, които да оправдаят отсъствието на отговор на молитвите, произнесени от Вааловите пророци. Забележете в 3 Царе 18 гл. повторението на думи и изрази, като: "глас", "нямаше глас", "нищо кой да им отговори".

Казва ли Бог "не"?

Не би трябвало да се страхуваме да приемем, че понякога Бог не отговаря на молитвите ни. Понякога се молим глупаво. Понякога се молим детински. Понякога се молим егоистично. Писанието не се страхува да приеме възможността за неотговорена молитва. "Просите и не получавате, защото зле просите" (Яков 4:3).

Възможно е, предполагам, да направим извод въз основа на Яков 4:3, че Бог отговаря на тези молитви, в които "просим зле", по-скоро с не, отколкото с да. И ако сетивата ни дават информация, подкрепяща Божия отказ, можем да кажем коректно, че Бог ни е отговорил с не. Но като цяло не разполагаме с такова доказателство от сферата на опита. Резултатът е, че на практика отговори като не или *Чакай* Бога наистина не дават основание молитвите да се смятат за изпълнени. Само заедно със сетивна информация, която кореспондира с молбата ни, може да ни накара да я приемем за изпълнена.

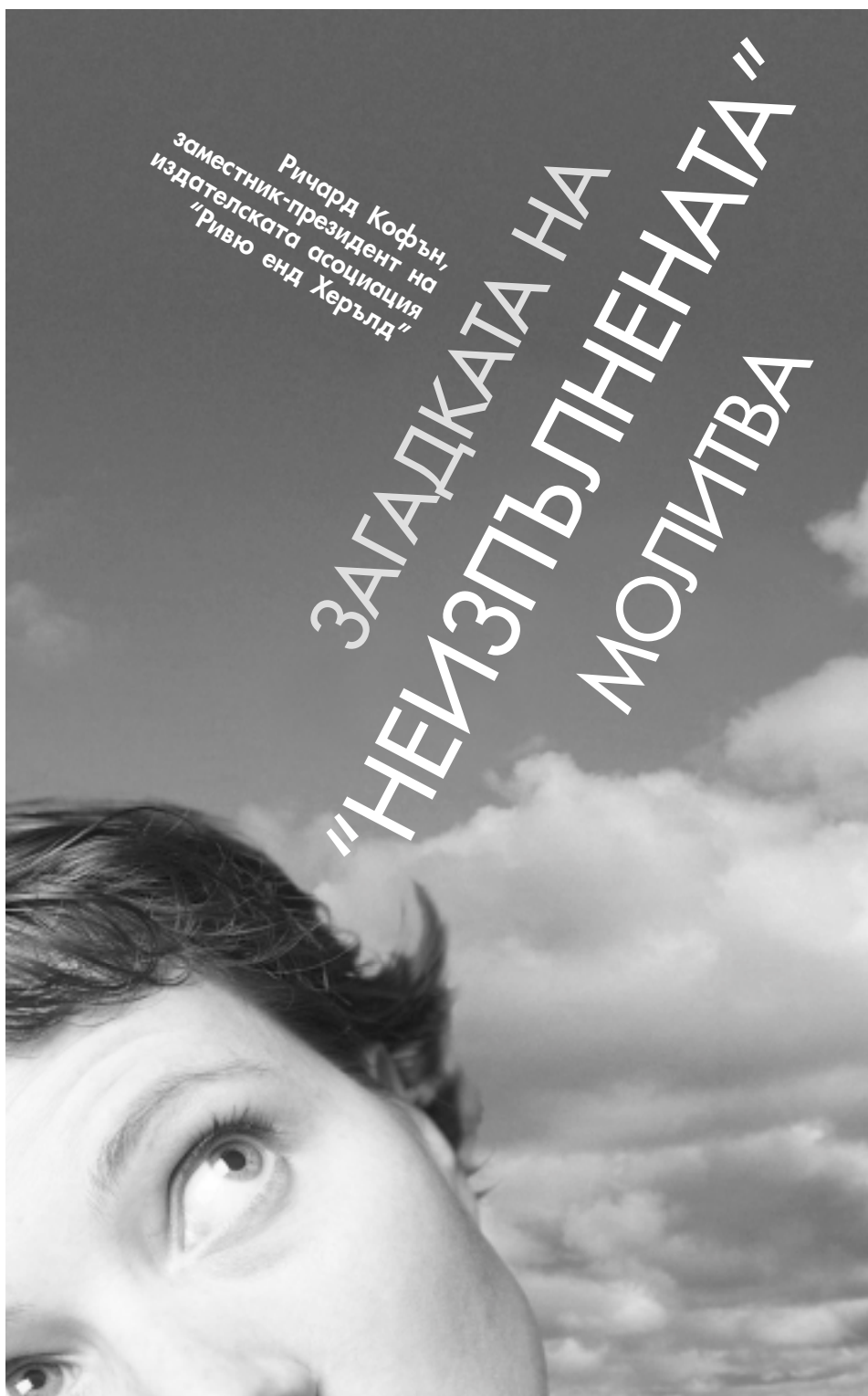
Макар да е истина, че сетивният опит не е единственият начин за познаване на реалността, факт е, че петте сетива, създадени от Бога, са основният начин, по който я възприемаме. Емпиричният подход по принцип се съгласува добре с физическата реалност, но не е достатъчен, когато въпросът засяга духовните реалности. В ежедневието обаче става така, че точно този и методът, който на практика използваме. Ето защо се надяваме да изпитаме доказателството, което се доближава по естеството си до емпиричното - дори когато става въпрос за религиозния ни живот. Емпиризмът е пътят към разпознаването на отговорената молитва - точно както, когато Бог почита молитвата на Илия на планината Кармил.

Нищо чудно, че апостол Павел чувства нужда да обясни един факт: когато не знаем как да се молим, Светият Дух се моли за нас в хармония с Божията воля (Римляни 8:26,27).

От тези думи правя заключението, че нашите молитви често не са такива, каквито би трябвало да бъдат, че "зле просим" (по Яков 4:3), но че Бог лично - чрез Своя Дух - ги преработва така, щото да може да ги чуе и да им отговори.

"Слабостта е характеристика на състоянието, в което човекът се намира. Поради тази слабост християните не знаят за какво или как би трябвало да се молят" - така Ориген тълкува същия стих.

В молитвата се крие динамика, която остава мистериозна и понякога изглежда невъзможно да бъде разбрана. Нека в своето усърдие да не замъгляваме още повече и без друго нествършеното си разбиране за нея, подкопвайки ефикасността ѝ, като използваме баналности и клишета, лишени от всякакъв смисъл. В противен случай, без да искаме, от невнимание, правим така, че Бог да изглежда несправедлив и тласкаме мислещите хора към скептицизъм.

Напоследък заниманията с евангелия от страна на професионалисти и любители, представяни като казващи истината, станаха мода. По този начин разказаното в Библията веднага се дискредитира като мит. Как да разберем дали една история е достоверна, или е мит? Съдебният журналист Лий Стробъл провежда свое разследване.

ВРЪЩАНЕ В НАЧАЛОТО

- Откога води началото си основополагащата вяра в изкуплението на Исус, в Неговото възкресение и в неповторимата Му връзка с Бога? - запитах аз, като се обърнах с лице към Бломбърг.

Крейг Бломбърг е смятан от мнозина за един от водещите авторитети относно биографиите на Исус Христос, наричани "Четири евангелия". През последните дванадесет години е професор по Нов Завет в престижната Денвърска семинария.

Важно е да помним, че книгите на Новия Завет не са подредени в хронологичен ред - започна той. - Евангелията се повяват след почти всичките послания на апостол Павел, чието писмено служене навярно започва в края на 40-те години. Повечето от по-главните му писма са съставени през 50-те години. За да се намерят най-старите сведения, човек трябва да се насочи към неговите послания и тогава да се запита дали има белези, че са били използвани дори още по-стари източници за написването им.

- И? - подтикнах го аз. - Какво ще установим?

- Ще установим, че апостол Павел включва някои веруя, изповеди на вярата и химни от Ранната християнска църква. Те водят началото си още от зората ѝ - скоро след Възкресението. Към най-известните веруя спадат Филипаяни 2:6-11, където се говори за това, че Исус е „в Божия образ“; и Колосаяни 1:15-20, където Той е описан като „образ на невидимия Бог“, който е създал всичко и чрез Когото всичко се примирява с Бога, понеже „възвори мир чрез Него с кръвта, пролята на Неговия кръст“. Тези неща определено са от съществено значение, за да се обясни в какво са били убедени най-ранните християни относно Исус. Но навярно най-важната изповед на вярата, свързана с историческия Исус, е I Коринтияни 15 гл., където апостолът използва стриктно и точно изреждане, за да покаже, че излага пред другите това усно предание в сравнително установена и неизменна форма.

Бломбърг намери откъса в Библията и ми го прочете: „Защото първо ви предадох онова, което и приех: че Христос умря за греховете ни според Писанията; че беше погребан, че беше възкресен на третия ден според Писанията и че се яви на Кифа, после на дванадесетте, че след това се яви на повече от петстотин братя наведнъж, от които повечето и досега са живи, а някои починаха; че после се яви на Яков, тогава на всички апостоли“ (I Кор. 15:3-7).

- Та ето каква е мисълта ми - каза Бломбърг. - Ако Исус е разлянат още през 30 г. сл. Хр., обръщането на Павел става около 32 г. Веднага е отведен в Дамаск, където се среща с един християнин на име Анания и с някои други ученици. Първата му среща с апостолите в Йерусалим трябва да е около 35 г. сл. Хр. Докато е там, той се запознава с тази изповед на вярата, която вече е формулирана и използвана от Ранната църква. И така, тук откриваме най-важните факти около смъртта на Исус Христос за нашите грехове заедно с подробен списък на хора, пред които Той се явява

поколения не са достатъчно време за появата на легенда, която да заличи здравето ядро на дадена историческа истина.

А сега разгледайте случая с Исус Христос. От историческа гледна точка вестта за празния Му гроб, разказите на очевидци за следвъзкресенските Му явления и убеждението, че Той наистина е единородният Божи Син, на практика имат едно начало във времето.

Бломбърг обобщава тези неща по следния начин: „Следователно през първите две години след смъртта на Исус Христос значителен брой Негови

- Ако това нещо наистина се е случило, защо никога не говори за него? - попитах Гари Хейбърмас. - Човек би очаквал апостолите да го изтъкват навсякъде, където отиват. Както казва атеистът Майкъл Мартин: „Налага се изводът, че е изключително невероятно такова събитие въобще да се е случило“ и следователно това „косвено поставя под съмнение благонадеждността на апостол Павел като източник“.

Забележката не се хареса на Гари Хейбърмас с двете му докторски титли, едната от които е за неговата дисертация върху възкресението на Исус Христос.

- Е, да се казва, че това хвърля сянка на съмнение върху благонадеждността на апостол Павел като източник, е проточно чиста глупост! - отвърна той, като звучеше и учудено, и раздражено. - Почакайте малко! Първо, макар че за случката се съобщава само в един източник, той всъщност се оказва най-старият и най-добре потвърденият от всички! Този факт има някаква тежест.

Второ, Павел явно има известна близост с хората, за които говори. Той казва: „Повечето и досега са живи, а някои починаха“. Или познава някои от тях, или му е казано от човек, който ги познава, че те все още стъпват по тази земя и са готови да отговорят на въпроси.

И така, спрете и помислете! Вие никога не бихте включили този израз, освен ако не разчитате напълно на потвърдението на споменатите личности - че те наистина са видели Исус жив. Искам да кажа, че на практика апостолът

възкресението на Христос?

във възкръснато тяло. Всичко това води началото си от две до пет години след самите събития! Не става въпрос за митове след четиридесет и повече години. Има основателни доводи да се твърди, че християнската вяра във възкресението, макар и още несъхранена в писмен вид, се появява не по-късно от две години след самото събитие. Това е неимоверно важно - наблегна той, като повиши леко глас. - Сега не сравняваме тридесет или шестдесет години с петстотинте години, които са общоприети за други данни, а говорим за две!

Не можех да отрека важността на това доказателство. То наистина обезсилваше обвинението, че възкресението - на което християните се позовават като окончателно потвърждение на Исусовата Божественост, - е само митична идея, оформила се в продължение на много време, когато легендите опорочават разказите на очевидците за живота на Христос.

Що се отнася до мен, именно това обвинение ми бе нанесло удар, много близък до целта - докато бях скептик, това бе едно от най-големите ми възражения срещу християнството.

ПРЕДИЗВИКАТЕЛСТВОТО НА МЮЛЕР ОСТАВА БЕЗ ОТГОВОР

Шъруин-Уайт, специалист по класическа древна история, педантично проучва темпове, с които са се развивали легендите в древния свят. Неговото заключение: дори две пълни

последователи, изглежда, са формулирали концепцията за изкуплението; били са убедени, че Той е възкръснал в тяло; свързвали са Го с Бога и са вярвали, че намират подкрепа за всички тези свои убеждения в Стария Завет“.

Уилям Лейн Крейг заключава: „Отрязъкът от време, необходим за значителното разпространение на легенди относно евангелските събития, би ни отпратил към втори век сл. Хр., точно времето, когато всъщност се появяват митичните апокрифи евангелия. Това са легендите, които критиците търсят“.

Просто не е имало никакво време, за да могат митовете да покварят из основи историческите данни за Исус Христос, особено при наличието на все още живи очевидци, които са Го познавали лично. Когато през 1844 г. немският богослов Юлиус Мюлер отправя предизвикателството да се намери един-единствен пример за молкова бърза поява на легенди в историята, отговорът от страна на изследователите по негово време - а и до днес - е отекващо мълчание.

ЗАГАДКАТА С ПЕТСТОТИНТЕ

Изповедта на вярата в I Коринтияни 15 гл. е единственото място, където се твърди, че Исус Христос се явява на петстотин души наведнъж. Евангелията не го потвърждават. Никога светски историк не го споменава. А за мен това означава предупредителен знак по пътя.

подтиква желаещите да проверят нещата сами за себе си! Не би казал това, ако не е убеден, че свидетелите ще го подкрепят.

Трето, когато има само един източник, имате право да попитате: „Защо няма повече?“. Нямаме основания обаче да кажем: „Този единствен източник не е достоверен поради факта, че никога друг не е споменал същото“.

“НЯМА РАЗУМНИ ОСНОВАНИЯ ЗА СЪМНЕНИЕ”

Преди да напусна кабинета на Хейбърмас имах и още един въпрос. Честно казано, колебах се дали да го задам, защото беше донякъде твърде предсказуем и мислех, че ще получа стандартен отговор.

Въпросът засягаше важността на възкресението. Представях си, че ако запитах Хейбърмас за това, ще получа общоприетия отговор, че то е в центъра на християнското учение - оста, около която се върти християнската вяра. И бях прав - той наистина поднесе такъв готов отговор.

Но за моя изненада не спря дотам. Този практичен изследовател, този безкомпромисен и пряк опонент по време на дебати, този готов за сражение защитник на вярата ми позволи да надникна в душата му, докато даваше отговора, родил се в най-дълбоката долина на отчаянието, през която някога бе преминал.

Продължава на стр.8

ТЕОЛОГИЧЕН
КОЛЕЖ
"СТЕФАН
КОНСТАНТИНОВ"

ЗАВЪРШВА ПЪРВИЯТ ВИПУСК на Адвентния теологичен колеж

Дипломиращите се теолози стартираха обучението си с основаването на колежа. Той им предложи християнско образование, базирано на Библията и на практическия опит, получен от работата им в местните църкви. Колежът е единственото учебно заведение на ЦАСД в България, което наскоро бе признато и от държавата. Ето какво казват за него дипломантите:

Практиката

Ние, студентите от колежа, още в началото на нашето обучение бяхме разделени на две групи. Едната имаше за задача да обслужва църквата в гр. Костинброд, а другата - църквата в гр. Сливница. Разбирам колко много съм се обогатил от нея. Тя ми даде възможност да прилагам знанията, които съм получил в процеса на обучението, направи ме съпричастен към живота

на църквата в Сливница. Трябваше да развиваме и различни проекти в тези райони - като здравни изложения и семинари, евангелизации, детски празник. Те ми дадоха опит, какъвто досега не съм имал. Направиха ме

и свидетел на по-дълбоко сплотяване на нашата група с църквата.

Миналата година бяхме изпратени да практикуваме две седмици при различни пастори в цяла България. Аз бях изпратен при п-р Митко Димитров в гр. Кюстендил. Той ми предаде много ценни уроци, които другаде не бих могъл да науча. Мисля, че цялото обучение в нашия колеж е голямо благословение.

Петър Христов

Учебният материал

Нашият колеж разполага с прекрасна библиотека, която можем да ползваме постоянно. Дисциплините, които изучаваме, са страхотни. Обучението тук ми даде поглед в много различни насоки, всяка от които има допирни точки с теологията.

Абсолютно нови за мен и, както се оказа, твърде важни и нужни, са древните езици - старогръцки и староеврейски. Разнообразието и дълбочината на отделните изрази, думи и пасажки откриват своето ново лице. Изумително е колко много може да каже един текст и как това добавя нови, красиви нюанси в разбирането ни за християнския живот.

Деян Николов

Божието действие

Преди години изкарах няколко курса по психология, които ми помогнаха в моето развитие.

Записах се колежа, защото възприех това като Божий призив. А от друга

страна, исках и да се развивам в областта на психологията, но успоредно с Библията. Когато казвах, че уча теология в „нашия колеж“, спечелвах повече уважение, но се пораждаха и много въпроси. За съжаление в гнеше

време стойността на твърдението „Аз съм психолог“ е много по-голяма от „Аз съм вярващ“. Това може да се види и в нашите среди.

В колежа се научих на търпение, както и да отсявам ценното от нищожното (Еремия 15:19). Но едно от най-важните неща е по-голямата яснота за духовния свят и за великата борба във връзка с душата на човека.

Сега със самочувствие в Христос мога да кажа: Аз не съм психолог, но вярвам във Всемогъщия Бог, Които може сам или чрез обикновен вярващ да направи несравнимо повече от професионалиста (при цялото ми уважение към тази професия), ако Го оставим да избира за нас най-подходящите начини!

Мария Дилова

Администрацията

Не знам кога минаха тези три години... В колежа царя атмосфера на чудесно разбирателство и е истинско щастие да работиш тук.

За нас тези момичета и момчета не са просто студенти, а и наши приятели, които са избрали да се посветят на Христос в най-хубавите си години. И наистина правят това не само на думи.

Валентина Георгиева, учебен отдел

Стихът, който преобърна живота ми

"Отче, желая, където съм аз, да бъдат с Мен и тези, които си ми дал, за да гледат Моята слава." Йоан 17 : 24

Когато се върна назад в живота си и по-специално - във времето на този стих, изиграл особена роля в повратен период от биографията ми, виждам погрешеността на всички събития, виждам Божията грижа за тяхното последователно изпълнение. Никога не съм вярвала в случайността. И може би затова никога не съм се питала - защо точно чичо Павел. Това беше човекът, когото преди години Бог избра за мой учител и възпитател, за издигнат на волята Му за мен. Винаги ще бъда благодарна за това, което този човек ми даде: винаги отговаряше на тревожащите ме въпроси, без да бърза, търсейки Божията мъдрост. Именно заради това е от хората, на които винаги мога да се доверя и към които бих се обърнала за съвет в труден момент.

Дарение плюс любим стих от Библията с цел да бъде благодарен човекът, дал нещо от себе си за Бога и открил сърцето си, за да му говори Той. Това беше моята първа благодарствена седмица, в която участвах с дарение

и със стих от Библията. Тогава не разбирах напълно какво точно представляват благодарственията, които чичо Павел отправяше към хората чрез стиховете, придружаващи гаренията им. Не ми бе ясно и какво значение могат да имат те за човека, преклонил глава в Божието присъствие в знак на благодарност. Но имах чувството, че това е много специален момент, в който Бог говори чрез устните на пастора.

Подобно беше усещането ми и за Господнята вечеря. Няма да забравя думите на чичо Павел към мен и брат ми, че няма да е зле да започнем да участваме в този ритуал, защото сме готови. Но никога не ми каза дали мисли, че е време да се кръстят, че съм готова и за това. И след като вече си направил първата стъпка (Господнята вечеря), естествено започвах да се питам какво ли мисли Бог за моето кръщение.

Тогава бях в 12-ти клас и обмислях начина, по който да съобщя на съучениците си вестта, че възнамерявам да не присъствам на

абитуриентския бал. Бях получила уверение от Бог, че така е най-добре. Спомням си, че неведнъж в молитва съм си представяла как вместо на бал през май отивам на кръщение - на собственото си кръщение.

Винаги съм получавала отговори от Бог чрез Библията, чрез друга духовна книга или чрез Негов човек. Но не съм и предполагала, че Той ще отговори толкова скоро на неизказания копнеж на сърцето ми, и то по време на благодарствената седмица.

В петък вечерта разлиствах подчертаната си Библия в търсене на подходящ стих, който да отговаря на душевното ми състояние. Тогава попаднах на следното: «Отче, желая, където съм аз, да бъдат с Мен и тези, които си ми дал, за да гледат Моята слава!». Бях си го подчертала с червен молив. Помислих си: «Колко мило! Исус не може без нас! Как ми се иска да бъда с Него!». Написах стиха и пунах листчето в плика с парите, които гаряха за Господа.

На следващия ден се оказа, че освен чичо

Павел ще има и още един пастор, който ще благославя гаряващата за Бога ръка и сърцето, почувствало се благодарно, заради Неговата милост, грижа и любов.

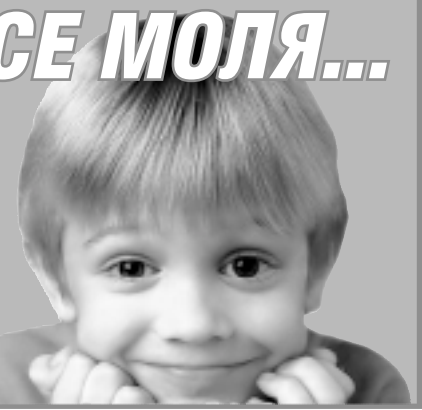
Ето го и моят стих в ръцете на чичо Павел! Във възлението си човек понякога забравя точните думи, но никога - основното. Бог казваше ДА на моето желание да заявя публично, че Му принадлежа! За мен това беше невероятно. Сякаш ми го каза лично с гласа на чичо Павел. Не се питах откъде може да знае какво ме възнува, защото бях сигурна, че Бог ми говори! Той ми казваше, че ме иска, че иска и мен в Своето царство! Близко, много близко при Себе Си! Оставаше само да разбере - кога.

Ето че и това стана, макар и не точно както беше в мечтите ми: мястото беше друго, човекът беше друг, месецът не беше май... Но Бог, Който ме приемаше и благославяше, бе същият! А това е най-важното. И ето че днес съм в църквата - като неин член и ваша сестра, - защото някога Бог преобърна живота ми със Своето нежно и мило лично присъствие!

Посещавам го на Павел Кънев в знак на благодарност, че ме прие като свое дете и пое грижата за мен! Че ми помогна да открия и да започна да развивам своите таланти, за да служа на Бога и на хората чрез тях. Благодаря!

ЩЕ СЕ МОЛЯ...

по-пълно
да разбере
смисъла на
Христовата
жертва

Поезия

За моя Спасител

Бях стигнала в нищото, когато Те срещнах...
И нямаше ден, нито нощ, ни покой...
И нямаше утро, нито надежда,
когато Те срещнах, Спасителю мой.
И нямаше нищо и никога -
в душата ми болката виеше,
геният ми тегнеше, черен.
На гузната съвест камбаната биеше
и мракът беше безмерен,
когато Те срещнах, Спасителю мой.
Изгубила всяка багра и пулс,
всяка пролет и мисъл,
извиках към Теб - като малко дете,
тревожно търсейки своето лице...
Извиках към Теб -
от болестта на душата си,
от бременето на вината си,
от чернотата на съзнанието...
Тогава разбрах, Спасителю мой -
Ти си бъдното!
И намерих пулса свой
при Твоя кръст и при Твоите рани.
И намерих своя изгрев
на Голгота - при кръвта проляна.
Тогава се изправих и вдигнах глава -
да потърся слънцето;
и вече имаше ден и нощ, и покой.
Отново се учех да ходя, уловена за Твоята
ръка,
Спасителю мой!

Татяна Цветкова

Да изваеш гълъб

Много думи гнездят, премълчани в сърцето.
Само тъжно, безмълвно очите говорят
и се взират в ранената стая, където
с тъмен клоч се залостих - да не би да отворя.

Твърде често съзлите се спущат да тичат
по страните ми, без да се спрат уморено.
Този гъжд е солен и въобще не прилича
на росата, изправяща стръкче зелено.

Вместо нежна роса - тежък камък ме съърби
или беше градушка - вече даже не помня.
Всеки удар по мен аз опитвам във гълъб
да превърна и го пускам да летне свободно.

Аз опитвам, но празно е още небето -
докато узлекувам сърцето ранено.
Да изваеш от камъка гълъб, помнете,
трябва много любов, ала трябва и време.

Мица Бисерова

МИСЛИ

Безгрижие

цел на всички, които не си поставят цели.

Безгрижен човек
човек, който създава постоянни грижи на другите.

Безумие

неразделна част от човешкото ежедневие, превръщаща останалата част в нечовешко съществуване.

Бог

Управител на Всемира, към Когото имаме много странно отношение - хем вярваме, че Той може да прави всичко, хем смятаме, че е длъжен да прави всичко, което поискаме ние.

Богатство

вълшебна пръчица, която ни отваря много пътища и затваря очите ни за знаците по тях.

Борба с чуждите слабости

прекрасен начин да покажем своите.

Борба с пресъпнатостта

води се от гържавата по метода на Оскар Уайлд: „Единственият начин да победиш изкушението е, като му се отдадеш“.

Брак

възвръзка между двама души, която много често започва като съюз между слепи, прераства в договор между неми

и завършва като война между глухи.

Високомерие

късогледство, коригирано с очила за далекогледство.

Власт

отговорност, която не е по силите на хората с чувство за отговорност.

Възмущение

негативно чувство, което изпитваме към лошите постъпки на другите, особено когато сме безсилни да ги повторим.

Въздържание

ограничаване на свободата на желанията, водещо до увеличаване на свободата на личността.

Възпитание

процес, при който родителите започват да изпитват съжаление към своите родители.

Време

онова нещо, което нико-

га не ни достига, когато смятаме, че и други неща не ни достигат.

Вяра

приемане на неща, които не се виждат, за да се видят неща, които не могат да се приемат.

Гняв

състояние, в което човек излиза извън контрол в опита си да контролира другите.

Голота

идеален начин, по който мнозина показват какво имат от врата на долу и какво нямат нагоре.

Гордост

главен диригент в оркестъра на слабостите, който постоянно подканва оркестрантите да вземат по-високи тонове.

Гробище

вечно жилище на всички, които не се интересуват от вечни жилища.

Боян Ганев

вестник ХРИСТИЯНСКА МИСЪЛ

Месечно издание на ЦАСД-България

Главен редактор: Теодора Николова

Редакционен съвет:

Александър Филипов, Цанко Митев

АДРЕС: 1839 София, кв. „Враждебна“, ул. „8“

№49; тел. 840 62 53; e-mail: vestnik_xm@abv.bg

ISSN 1310-8654

Христос възкресе!

Продължава от стр. 1

В такъв случай апостолите не просто стават съзнателни разпространители на тази лъжа, но са готови и да отидат на смърт за нея.

Ако няма възкресение на мъртвите, всички, които през вековете са повярвали и са посветили живота си на християнството, са били излъгани. Всички ние сме излъгани. Така и всички, които утре ще се поздравят с „Христос възкръсна“, също ще бъдат излъгани.

Или приемаме възкресението и следователно - истинността на християнската вяра, или го отхвърляме и определяме християнството като лъжа.

Возкресението осигурява силата на вярата

„Ако Христос не е бил възкресен, суетна е вашата вяра, вие сте още в греховете си“ (1 Коринтяни 15:17).

Християнинът живее с убеждението, че неговата вяра в Христос има силата да го освободи от робството на греха. Но силата на тази вяра идва от разбирането за възкресението. Библията казва, че преди нашето телесно възкресение има едно духовно, вътрешно съживяване.

Силата за това вътрешно възкресение е същата, чрез която Христос е бил възкресен от мъртвите. Така, ако отхвърлим възкресението на мъртвите, трябва да отхвърлим и промяната, която се извършва в живота на християнина. Няма промяна, няма нов живот - ние продължаваме да живеем в греховете си. Християнската вяра се оказва суетна, т.е. безсилна

да доведе до каквото и да е обновяване.

Возкресението осигурява силата на вярата за превъзможване на греха и за воденето на нов живот. Именно силата на възкресението прави възможно престъпникът да се превърне в добър гражданин, насилникът - да стане грижлив и любящ човек и зависимият от наркотици - да се радва на свобода.

„Затова, чрез кръщението ние се погребвахме с Него да участваме в смърт, тъй щото както Христос бе възкресен от мъртвите чрез славата на Отец, така и ние да ходим в нов живот“ (Римляни 6:4).

Возкресението обосновава надеждата на християнина

Християнинът живее с надеждата, че не всичко свършва тук, на тази земя, през този живот. Християнството казва, че нашето земно съществуване е само крачка към вечния живот. И когато в болницата съпруг, съпруга или приятел издъхнат и лекарят каже: „Всичко свърши“, християнинът знае, че не всичко е свършило. Когато родители загубят детето си или деца - родителите си, не казват с болка в сърцето: „Никои не може да те върне“, а „Довиждане до утрото на възкресението“. Болката и мъката на християнина не са неутешими, защото той знае, че смъртта е време на раздяла, но също и че скоро идва времето на събиране.

Ако обаче няма възкресение? Какво става с тези, които са затворили очи с надежда?

„Тогава и тези, които са починали в Христос, са погинали“ (1 Коринтяни 15:18).

А какво става с нас? Нашето състояние е още по-незавидно:

„Ако само в този живот се надяваме на Христос, то от всичките човеци ние сме най-много за съжаление“ (1 Коринтяни 15:19).

Подчинили сме целия си живот на тази надежда! Заради нея сме готови да се лишим от кариера, удоволствия и богатство. Готови сме дори да търпим лишения и страдания.

Возкресението е факт, в който апостол Павел не се съмнява, защото сам той е имал личен контакт с възкръсналия Христос. И това го прави апостол на надеждата. Надежда, която може да превъзмogne всяка скръб и трудност, както и страха от смъртта.

Христос възкръсна!
Наистина възкръсна и това осигурява нашето спасение!

Наистина възкръсна и това определя истинността на Евангелието!

Наистина възкръсна и това дава сила на вярата ни, че сме освободени от греха!

Наистина възкръсна и затова живеем с надеждата за вечен живот!

Христос възкръсна!

Пастор
Иван
Мирчев
Николов

МОЖЕ ЛИ ДА Е МИТ ВОЗКРЕСЕНИЕТО НА ХРИСТОС?

Продължава от стр. 5

ВОЗКРЕСЕНИЕТО НА ДЕБИ

Хейбърмас потърка посивяващата си брада. Скорострелният ритъм и полемичното звучене на гласа му си бяха отишли. Нямахме вече цитати от учени, нямаше вече позоваване на Писанието, нямаше излагане на доказателства. Бях попитал за важността на възкресението и Хейбърмас реши да поеме риска да обърне поглед назад към 1995 г., когато жена му Деби бавно умираше от рак на стомаха. Уловен неподготвен от деликатността на момента, не ми оставаше нищо друго, освен да слушам.

- Сега на верандата - започна той, докато гледаше настрана, но не и към нещо конкретно.

Въздъхна дълбоко, после продължи:

- Жена ми лежеше горе и умираше. С изключение на няколко седмици тя премина през всичко

това вкъщи. Беше ужасно време... Беше най-лошото нещо, което въобще можеше да ми се случи.

Той се обърна и ме погледна право в лицето:

- Но знаете ли какво ме удивляваше? Студентите ми се обаждат - не само един, а няколко от тях - и казваха: „Във време като това не се ли радвате за възкресението?“. Кolkото и мрачни да бяха обстоятелствата, не можех да не се усмихна по две причини. Първо, учениците ми се опитваха да ме обогатят със собственото ми поучение. И второ, то действаше!

Докакто сегях там, си представях Йов, който преминава през целия онзи ужас и задава въпроси на Бога; но после Господ прави така, че да си разменяш ролята и му задава сам няколко въпроса.

Знаех, че ако Бог дойде при мен, щях да Му задам само един въпрос: „Господи, защо Деби е там горе, в леглото?“. И мисля, че Той щеше да

отговори, като попита нежно: „Гари, възкресих ли аз своя Син от мъртвите?“.

Щях да кажа: „Хайде сега, Господи, написал съм седем книги на тази тема! Разбира се, че си Го възкресил от мъртвите. Но аз искам да знам за Деби!“.

Мисля, че Той щеше да продължи да се връща към все същия въпрос: „Возкресих ли аз своя Син от мъртвите?“. „Возкресих ли аз своя Син от мъртвите?“... докато схвана мисълта Му: Возкресението показва, че ако Исус е победил смъртта преди две хиляди години, има отговор и за смъртта на Деби през 1995 г. И знаете ли какво? Това ми подеиства, докато сегях на верандата. Продължава да ми действа и днес.

Беше време на раздирани чувства за мен. Но не можех да забиколя факта, че възкресението е отговорът по отношение на нейното страдание. Продължавах да се тревожа. Продължавах да се

питам как ще отгледам сам четирите ни деца. Но през цялото време истината ме утешаваше.

Загубата на съпругата ми беше най-болезненото преживяване, с което съм се сблъсквал през живота си. Но ако възкресението успя да ме преведе през него, то може да ме преведе през всичко. Имало е ефект през 30 г. сл. Хр., имало ефект през 1995 г., има ефект сега и ще има отвъд настоящето.

Хейбърмас срещна погледа ми.

- Това не е някаква проповед - каза той тихо. - Вярвам го с цялото си сърце! Ако има възкресение, има и небе. Ако Исус е бил възкресен, и Деби ще е. И аз ще бъда някой ден.

Тогава ще ги видя - и двамата.

Из книгата на Лий Стробъл „Случаят Христос“
Лий Стробъл е съдебен журналист, който провежда лично разследване на доказателствата за съществуването на Христос.

а сега
НАКЪДЕ?
Да ни каже Господ Бог твоя, за колко пъти си до кожен и колко пъти си го гребал. Евангелие 42:3

За всички, които желаят да чуят библейската истина.
Безплатно библейско кореспондентно училище.
Първо ниво (начинаещи) - "ОСНОВНИ УЧЕНИЯ НА БИБЛИЯТА"
Второ ниво (напреднали) - "ГЛАСЪТ НА ПРОРОЧЕСТВОТО"
Записване на адрес: Варна 9010 п.к. 56; тел: 052/ 33 33 99; Email: kba@abv.bg

A W R

Световно адвентно радио „Гласът на надеждата“

Всекидневни предавания на български език
Сутрин: 7-8 ч. на честота 6045 kHz
(49-ти метров сектор на къси вълни)
Вечерни предавания няма.

тел./факс: 032/633-533; тел.: 032/629-462
E-Mail: awr_bg@abv.bg

Адрес: Световно адвентно радио „Гласът на надеждата“ - Българска секция, ул. „Антим I“ №22, 4000 - гр. Пловдив
Забележка: Програмите могат да бъдат слушани и чрез Интернет, като за целта се влиза в портал: www.sdbg.net и оттам в „Адвентно радио“.

Тези, които имат цифрови приемници, могат да ни слушат чрез сателитна връзка (по същото време - от 7-8 ч.):
AWR-Hotbird-13°; Freq. 12597 MHz; S/R 27500 K.Sps; Pol. - Vertical

ТУРСКИ КОРЕСПОНДЕНТЕН КУРС „Отворена Врата“

Umit haberi

На ваше разположение са 24 безплатни лекции на турски език с превод на български. Ето някои от заглавията: „Пророчествата, Палестина и потомството на Авраам“, „Избор или съдба“, „Молитвата, която получава отговор“ и др.

e-mail: remzi_a_ahmed@yahoo.com

Пишете на адрес:

гр. Шумен 9701 1 Ц Пощенска кутия 517

Тел.: 054/4 48 77

www.bibleiskikurs.org
Препоръчваме този адрес на приятели :)

На всички, които обичат свободата в ИНТЕРНЕТ предлагаме:

БИБЛЕЙСКО УЧИЛИЩЕ ONLINE
ново • new • ново • new

- лекции върху „Основните учения на Библията“
- радиопрограми на „Гласът на надеждата“
- интересни книги на издателство „Нов живот“

Очакваме ви на адрес: www.bibleiskikurs.org

Всичко за всеки в Адвентната българска мрежа

- Новини от страната и света
- Утринен стих
- Адвентно радио - Пловдив
- Аудио материали
- Библия с 19 превода
- Обяви
- Детски кът
- Пазелни връзки
- Свободно училище в Християнска мисъл
- Текстови материали
- Високо материали
- Книги
- Форум, отговори на въпроси
- Електронен магазин
- Справочна информация

www.sdbg.net - посетете ни го, споделете го с приятелите!